

HỒI 4

Thu Hồi Tự Tình Lạc (Đến Thu Hoa Tự Rụng)

~
N

êm đã khuya nhưng ánh sáng vẫn còn hắt ra từ gian biệt sảnh của khâm sai đại thần Kim Ngôn Tử. Trong ngôi biệt sảnh đó, Kim Ngôn Tử đại nhân vẫn ngồi trầm tư bên án thư.

Nhìn ngọn bạch Lạp, Kim Ngôn Tử đại nhân thỉnh thoảng lại buông tiếng thở dài. Trên án thư là văn phòng tứ bức, mực đã mài sẵn, bút đã chấm vào mực nhưng tờ giấy hồng điều để lập cáo trạng vẫn còn trắng tinh chưa có chữ nào.

Kim Ngôn Tử khâm sai đại nhân cầm bút rồi lại để xuống đĩa mực. Lão đứng lên khỏi án thư. Bước đến bên vòm cửa, về mặt trầm ngâm suy nghĩ. Chẳng biết khâm sai đại nhân Kim Ngôn Tử đang nghĩ gì mà luôn buông ra những tiếng thở dài nghe thật náo nề.

“Ket.”

Âm thanh khô khốc do cửa biệt sảnh dịch mở. Kim Ngôn Tử đại nhân quay lại. Đập vào mắt của Kim đại nhân là người vận huỳnh y, mặt đeo kim diện nhân. Ánh mắt của người đó phát ra sát na sát nhân ròn ròn.

Kim Ngôn Tử đại nhân chau mày:

- Người đến để lấy mạng bốn nhân?

Huỳnh y kim diện nhân khẽ gật đầu:

- Không sai.

- Bốn nhân biết sẽ có chuyện này.

- Và đại nhân cũng sẵn sàng chịu chết?

- Bốn nhân chưa thể chết được!

- Tử Vong Kỳ đã ban cho đại nhân. Nếu đại nhân không chết, ta không hoàn thành thiên chức của mình. Tại hạ buộc phải thất lễ với đại nhân, mặc dù đại nhân có tiếng là thanh liêm chính trực. Cho dù là người thanh liêm chính trực thì cũng là con người. Con người đó lại đã nhận Tử Vong Kỳ.

Y nói rồi rút ngọn tiểu kỳ vung tay. Ngọn tiểu kỳ ghim lên bàn.

Khi ngọn tiểu kỳ vừa ghim lên bàn thì ngay lập tức huỳnh y kim diện nhân xuất thủ.

Với khinh thuật thần kỳ và quỷ dị, huỳnh y kim diện nhân chỉ lắc vai một cái đã lướt đến Kim Ngôn Tử đại nhân. Phối hợp với bộ pháp đó, y phát tác hai đạo phách không chuông chia làm hai công vào vùng thượng đẳng và trung đẳng của khâm sai đại nhân họ Kim.

Ngỡ đâu vị khâm sai đại nhân họ Kim không có võ công nhưng ngược lại Kim Ngôn Tử đã không tránh hai đạo phách không chuông của huỳnh y kim diện nhân mà còn dựng chuông đón thẳng đỡ thẳng.

“Ầm.”

Chuông ảnh của hai người va thẳng vào nhau, tạo ra một tiếng sấm chuông dữ dội. Huỳnh y kim diện nhân thối lại hai bộ trong khi Kim Ngôn Tử đại nhân thì trượt dài về sau, va lưng vào vách biệt phòng.

“Huych...”

Huỳnh y kim diện nhân không để cho Kim đại nhân có thời gian trụ tấn mà liền thủ ra sát chiêu toan kết thúc trận đấu chớp nhoáng dạng hoàn thành thiên chức của mình.

Y vừa sấn bộ xê tới Kim Ngôn Tử thì cửa biệt sảnh bật tung ra. Hai gã võ phu hộ vệ lướt vào, với khoái đao trên tay, hướng ngay đến gã tập kích. Cả hai gã vừa xuất thủ chiêu đao sát nhân vừa nói:

- Tiểu nhân vô lại, dám mạo phạm đại nhân.

Hai ngọn đao như hai ánh chớp trời, kết thành một gọng kéo chém xả xuống huỳnh y kim diện nhân.

Không chút e dè với hai lưỡi đao sắc bén chực sát tử mình, huỳnh y kim diện nhân tròng bộ né tránh và chớp động chuông ảnh đánh vào lưỡi đao của gã võ phu hộ vệ bên phải mình.

“Chát...”

Chưởng kinh của huỳnh y kim diện nhân chạm thẳng vào ngọn khoái đao, ngò đầu nó sẽ chẻ ra nhưng trái lại, lưỡi đao của gã võ phu hộ vệ bật ngược trở lại như chém vào sắt đá.

Lưỡi đao của gã võ phu hộ vệ vừa bật lại thì chỉ pháp của huỳnh y kim diện nhân cũng xuyên qua tam tinh y.

“Bộp.”

Tam tinh của gã võ phu hộ vệ bị khoét ngay một lỗ. Y ngã người ra sau, nện gót xuống nền gạch. Vừa loại được gã võ phu hộ vệ thì huỳnh y kim diện nhân lại lách bộ. Thân pháp của y quỷ dị vô cùng. Gã võ phu thứ hai chưa kịp xông vào hỗ trợ cho gã thứ nhất thì đã nhận ngay một chưởng vào chính diện.

“Bộp...”

Thủ cấp của gã võ toang như quả dưa hấu bị người ta đập vỡ. Huỳnh y kim diện nhân quay nửa người nhìn lại Kim Ngôn Tử đại nhân.

Cái chết của hai gã võ phu hộ vệ khiến cho khâm sai đại nhân Kim Ngôn Tử phải bàng hoàng. Làm sao Kim đại nhân không bàng hoàng được vì hai gã võ phu hộ vệ đều là những cao thủ đệ nhất đệ nhị trong đại nội mà bị kim diện nhân lấy mạng dễ như trở bàn tay.

Khi tiếp nhận ánh mắt ma nhân của huỳnh y kim diện nhân, khâm sai đại nhân buột miệng nói:

- Túc hạ lấy mạng bốn nhân là một sai lầm lớn trong cuộc đời của túc hạ.
- Cho dù đó là một sai lầm lớn trong cuộc đời của tại hạ thì tại hạ vẫn phải thực thi thiên chức của mình. Đại nhân đã tiếp nhận Tử Vong Kỳ thì phải chết.

Y vừa nói vừa lừng lững tiến về phía Kim Ngôn Tử.

Không còn một sự lựa chọn nào khác, khâm sai đại nhân Kim Ngôn Tử buộc phải tìm sinh lộ cho mình. Kim đại nhân rút một luồng chân khí, dẫn đến hai bộ dụng chưởng công thẳng vào huỳnh y kim diện nhân.

Không hề né tránh chưởng công của khâm sai đại nhân Kim Ngôn Tử, Huỳnh y kim diện nhân bình thân dụng trảo đón thẳng đỡ thẳng vào chưởng công của đối phương.

“Chát...”

Trảo thủ của gã bầu chặt chưởng công của Kim Ngôn Tử đại nhân tọt những chiếc vuốt chim ưng bầu lấy con mồi.

Khâm sai đại nhân Kim Ngôn Tử muốn rút chưởng lại cũng không được, muốn công kích kim diện sát thủ cũng không xong.

Kim Ngôn Tử đại nhân vô hình trung rơi vào thế bị động khi huỳnh y kim diện nhân không chế chưởng công của mình. Kim Ngôn Tử miễn cưỡng nói:

- Túc hạ giết ta thì chẳng một ai biết bí mật của phản thần... Hãy nghe lời bốn nhân một lần.

- Tại hạ không còn sự lựa chọn nào khác ngoài ban cái chết cho đại nhân.

Cùng với lời nói đó, huỳnh y kim diện nhân dựng tả chưởng vỗ thẳng vào đan điền của khâm sai đại nhân Kim Ngôn Tử. Chưởng ảnh của y như một mũi dùi nặng ngàn cân đi xuyên qua đan điền của Kim Ngôn Tử.

Vị khâm sai đại nhân khom người xuống.

Huỳnh y kim diện nhân rút tả chưởng chống lại thối lui hai bộ trong khi khâm sai đại nhân thối bộ dựa lưng hẳn vào vách biệt sảnh. Máu rỉ ra hai bên mép của người.

Nhìn huỳnh y kim diện nhân, khâm sai đại nhân Kim Ngôn Tử hỗn hển nói:

- Rồi túc hạ sẽ hối hận. Sẽ hối hận với thiên chức ngày hôm nay.

Nói dứt câu, khâm sai đại nhân Kim Ngôn Tử từ từ khuyu gối rồi gục xuống.

Huỳnh y kim diện nhân bước đến bên xác Kim Ngôn Tử, thẩm chứng xem vị khâm sai đại nhân có thực sự chết chưa. Sau khi đoan chắc Kim Ngôn Tử đã chết, y mới rời khỏi biệt sảnh của khâm sai đại nhân Kim Ngôn Tử qua lối cửa sổ đã mở sẵn.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, kim diện nhân đã giết chết ba người mà chẳng có chút e dè hay ngần ngại với thiên chức sát nhân của mình. Ba người y lấy mạng lại là cao nhân của quan trường.

Một người là khâm sai đại thần Kim Ngôn Tử, còn hai người kia là cao thủ đệ nhất và đệ nhị trong đại nội. Chỉ bấy nhiêu đó đủ biết thiên chức sát nhân của huỳnh y kim diện nhân đã ăn sâu vào tận trong tâm trí và tiềm thức gã.

00o

Ghềnh Dạ Tinh.

Phùng Tử Hầu khoanh tay trước ngực đứng trên ghềnh Dạ Tinh. Y đứng bất động như một pho tượng, sự im lặng bao trùm khoảng không gian chung quanh y.

Một luồng gió thổi đến, mang theo một người vận gấm y. Người này đeo kim diện che mặt.

Phùng Tử Hầu nhìn kim diện nhân.

Kim diện nhân nhìn Phùng Tử Hầu.

Hai người đứng cách nhau hai trượng cứ như hai đối thủ hẹn nhau một cuộc quyết đấu sinh tử trên ghềnh Dạ Tinh này.

Phùng Tử Hầu buông tiếng thở dài rồi nói:

- Phùng Tử Hầu rời bỏ thiên chức của mình.
- Bốn tọa rất tiếc phải chấp nhận sự ra đi của Phùng đàn chủ. Tìm được một cao thủ kỳ tài như Phùng đàn chủ không thể tìm được nhưng bốn tọa đã hứa thì sẽ không thay lời.
- Đa tạ chủ nhân.

Phùng Tử Hầu thò tay vào ngực áo lấy chiếc mặt nạ kim diện đặt trên phiến đá.

- Phùng Tử Hầu trả lại kim diện cho chủ nhân.
 - Làm một người bình thường chắc thú vị hơn làm Tử Vong Sứ Giả.
 - Phùng Tử Hầu sẽ trở lại cuộc sống bình thường của một con người bình thường.
- Lời vừa cạn trên miệng của Phùng Tử Hầu thì bất giác kim diện nhân ngửa mặt cười khanh khách.

Nghe tiếng cười cuồng nhiệt của kim diện nhân, Phùng Tử Hầu chợt sa sầm mặt.

Y miễn cưỡng hỏi:

- Tử Hầu không hiểu tiếng cười của chủ nhân?

Cắt ngang tràng tiểu ngạo, kim diện nhân lột bỏ chiếc mặt nạ dát vàng. Chân diện của Đổng Kiều Thiếu phơi ra, đập vào mắt Phùng Tử Hầu.

Đổng Kiều Thiếu lạnh nhạt nói:

- Bốn tọa biết Phùng đàn chủ sẽ trở lại cuộc sống bình thường của một con người bình thường với Tư Linh Tố. Ai cũng muốn có điều ấy cả nhưng có một điều mà Phùng đàn chủ không biết.

- Phùng Tử Hầ không biết điều gì?

- Đã khoát kim diện nhân lên mặt thì không một người nào được rời xa kim diện nhân. Rời bỏ kim diện nhân chỉ có một con đường đó là rời bỏ dương thế này.

- Phùng Tử Hầ đã làm tròn thiên chức sau cùng của mình.

- Đó cũng là chức nghiệp sau cùng của Phùng Tử Hầ.

Đồng Kiều Thiều vừa nói dứt lời thì bốn bóng người vận hắc y, đeo kim diện từ dưới đất lướt vọt lên như bốn bóng ma từ địa phủ trời lên cõi dương trần.

Cùng với sự xuất hiện của bốn bóng hắc y nhân đeo kim diện là bốn lưỡi hái, đồng loạt cắt ra móc lấy tứ chi của Phùng Tử Hầ. Dù bốn gã hắc y đeo kim diện tập kích bất ngờ nhưng Phùng Tử Hầ cũng phản ứng cực kỳ linh hoạt. Y điểm mũi giày, thân hình vọt lướt lên cao quay tròn như bông vù. Cùng với bộ pháp thần kỳ đó, Phùng Tử Hầ phát động bốn đạo chỉ khí.

Bốn gã hắc y nhân đeo kim diện chưa kịp biến chiêu thì bốn đạo chỉ của Phùng Tử Hầ tạt bốn lưỡi tầm sét đánh thẳng vào bọn chúng.

"Bốp... Bốp... Bốp..."

Cả bốn gã hắc y đeo kim diện đổ nhào xuống đất, nãy người rồi nằm bất động.

Đồng Kiều Thiều nheo mày.

- Phùng túc hạ là đệ nhất cao thủ của bốn tọa.

Phùng Tử Hầ dang chân rọi sát nhãn vào Đồng Kiều Thiều:

- Bang chủ đã không giữ lời, Phùng Tử Hầ ta đành phải bắt phục, bắt tuân thượng lệnh.

Tử Hầ vừa nói dứt lời thì một người vận thụng y đen huyền có mũ trùm đầu xuất hiện. Thấy người đó, Đồng Kiều Thiều liền ôm quyền, khom người xuống:

- Đồng Kiều Thiều tham kiến chủ nhân.

Lời của Đồng Kiều Thiều khiến Phùng Tử Hầ phải nheo mày. Y nhìn sững con người kia mà nhủ thầm:

“Đồng Kiều Thiếu còn gọi người này là chủ nhân. Thế mà bấy lâu nay ta hoàn toàn không biết”.

Người vận thụng y chấp tay sau lưng bước qua mặt Đồng Kiều Thiếu, rồi dừng lại trước mặt Phùng Tử Hầu cách y hai trượng. Mặc dù ánh trăng đêm không đủ tạo ra ánh sáng để Phùng Tử Hầu thấy được dung diện của con người thần bí này nhưng hai luồng tinh thần của y cũng tạo ra trong tâm thức của Phùng Tử Hầu sự bất ổn và lo lắng.

Thụng y nhân thần bí nói:

- Nếu Phùng Tử Hầu đàn chủ thắng được bốn nhân, ngươi sẽ được ra đi trong sự bình an... Ngược lại đừng trách bốn nhân và hãy tự trách mình đã quyết định sai lầm.

- Tôn giá là chủ nhân của chủ nhân, Phùng Tử Hầu hẳn không còn sự lựa chọn nào khác mà phải chấp nhận lời đề nghị của tôn giá.

Tử Hầu ôm quyền:

- Cung kính không bằng phụng mạng.

- Xuất thủ đi.

Tử Hầu vận chuyển nguyên nguyên đến tầng tối thượng rồi định nhãn nhìn con người thần bí kia:

- Tử Hầu không khách sáo.

Y vừa nói vừa xê người tối, dụng song thủ võ chưởng với tất cả nội lực tu vi của mình, phát tác chưởng kinh tập kích thụng y nhân thần bí.

Tử Hầu dồn tất cả nội lực, bởi trực giác của y mách cho y biết đối phương của y không tầm thường chút nào.

Thấy Phùng Tử Hầu dụng chưởng tập kích mình nhưng thụng y nhân vẫn bình nhiên như không hề thấy gì. Hai đạo khí kinh chưởng công chưa kịp chạm đến chiếc áo thụng dài chấm đất thì kẻ thần bí chỉ giữ tay qua trước mặt.

Cái giữ tay rất nhẹ nhàng, chẳng khác nào người ta dùng ống tay áo rộng quạt mát, nhưng động tác đó của thụng y nhân đã hóa giải ngay hai đạo kinh uy mãnh của Phùng Tử Hầu.

Cách hóa giải chuồng kinh của đối phương khiến Phùng Tử Hầu quá đỗi ngỡ ngàng. Y quay nửa bộ, phát tác chỉ khí tiếp tục công kích. Lần này thụng y nhân dang hữu thủ đón lấy chỉ kinh của họ Phùng.

Đạo chỉ của Tử Hầu công thẳng vào tâm trung bản thủ của thần bí nhân.

“Chát...”

Tử Hầu thối lui ba bộ, hổ khẩu tê rần trong khi thần bí nhân vẫn bình thản như không có chuyện gì.

Một lần phát tác chuồng kinh với tất cả nội lực, một lần dụng đến Kim Cang Chỉ, lại là người chủ động nhưng cả hai lần Phùng Tử Hầu đều không đắc lợi, trái lại còn rơi vào thế hạ phong trước kẻ thần bí này. Tử Hầu càng bàng hoàng hơn trước võ công xuất thần của người đó.

Phùng Tử Hầu chưa từng giao đấu với người nào có võ công tối thượng như thế này nên buột miệng hỏi:

- Tôn giá là ai?

Thụng y nhân nhặt nhẹo đáp lời Phùng Tử Hầu:

- Chủ nhân của chủ nhân... người ban phát thượng dụ cho Tử Vong Sứ Giả.

Thụng y nhân nói dứt lời thì lặc hữu thủ. Hai đạo khí xanh rờn cắt ra nhanh không thể tưởng. Có thể nói là Phùng Tử Hầu vừa chớp thấy hai ánh sáng xanh rờn thì cảm nhận hai đầu gối mình như bị hai quả búa nặng ngàn cân đánh vào.

“Bộp...”

Phùng Tử Hầu rướn người lên rồi khuyu xuống ghềnh Dạ Tinh.

Y rơi vào tình huống chẳng khác nào một gã môn đồ đang thọ tội phản sư trước chủ nhân của mình.

Thụng y nhân nhìn Tử Hầu khe khẽ nói:

- Công trạng của ngươi đủ lớn để bốn nhân suy xét. Bốn nhân cho ngươi sự lựa chọn quyết định cho bản thân mình. Ngươi sẽ là mục nhân hoặc là chết.

Tử Hầu cắn răng trên vào môi dưới.

- Mục nhân hay là chết! Phùng Tử Hầu ta chọn cái chết.

Tử Hầu nói dứt lời, dồn nội lực vào song cửa. Y vỗ thẳng xuống ghềnh Dạ Tinh.

“Ầm...”

Chưởng kinh của Tử Hầu vỗ xuống ghềnh Dạ Tinh tạo ra lực kinh hồn đảy y bay ngược về sau, rời khỏi ghềnh Dạ Tinh, rơi thẳng xuống dòng Dương Tử.

Dòng Dương Tử chảy xiết cuốn ngay lấy thân ảnh của Phùng Tử Hầu.

Cách phản ứng của Tử Hầu khiến thụng y nhân và Đồng Kiều Thiếu phải bất ngờ. Thụng y nhân bước nhanh lại ghềnh Dạ Tinh dõi mắt nhìn dòng Dương Tử đang cuốn chảy ào ào. Y lắng nghe tiếng sóng vỗ vào ghềnh đá ầm ầm.

Đứng như thế một lúc, thụng y nhân mới quay lại nhìn Đồng Kiều Thiếu.

Bang chủ kim diện bang Đồng Kiều Thiếu tiếp nhận hai luồng uy nhân kia như tiếp nhận thượng dụ của đấng bề trên liền quỳ ngay xuống:

- Đồng Kiều Thiếu chờ lệnh chủ nhân.

- Thấy được xác y thì đưa về mật cung, không thấy xác thì xem như y vẫn còn sống. Ngày nào chưa có xác Phùng Tử Hầu, ngày đó người chưa được gặp bốn tọa.

Đồng Kiều Thiếu ôm quyền:

- Đồng Kiều Thiếu sẽ thực hiện thượng dụ của chủ nhân.

Y nói rồi cúi mặt xuống ghềnh Dạ Tinh. Thụng y nhân chấp tay sau lưng ung dung bước qua Đồng Kiều Thiếu. Y lướt vụt đi mà chẳng thấy cước pháp dịch chuyển, chẳng mấy chốc đã mất dạng vào màn đêm nhuộm ánh trăng vàng. Đồng Kiều Thiếu chờ thụng y nhân đi hẳn rồi mới dám đứng dậy. Y bước đến ghềnh Dạ Tinh.

- Phùng Tử Hầu... Người làm khó cho ta rồi.

- o O o -